

amb part. *sociat* 'associat, soci, amic familiar': «la Sra Marquesa de Malaspina --- *sociada* del Dr. Anton Bardelet», Maldà, *Colh. B. V.*, 97. *Sociable* [S. xv, *DAG.*, *AlcM*], pres del ll. *sociabilis*; *sociabilitat* [Belv.], *sociabilitzar*.

Consoci [1899, Porcioles; 1911, Vogel]; *consocietat* rar, però sembla que d'una alteració del b. ll. *consocietas*, -*tatis*, ve el terme de dret consuetudinari: «*contracte de soccida*: té com a nota característica la de que un dels *consociis* mira exclusivament el foment de la riquesa pecuària, y l'altre se proposa, además, lo de l'agricultura o lo d'aquesta sola», Porcioles, *Folkl. de la Vall d'Ager* (p. 3): sigui per una mutilació del *con-*, sigui per una metàtesi de *co-societa* > **soc(o)-cida*, sota la influència de *soci*.

Dissociar [Lab.], ll. *dissociare*; *dissociació* [Lab.] formant part del concepte d'«ansietat», com a equivalent de l'angl. *split*, Dr. Pere Folch, *Rev. Cat. de Psicoanàlisi* I, 1984, 25; *dissociable*; *dissociatiu* *Insocial* *Insociable* [Belv.], *insociabilitat* [Lab.].

CPt.: *Sociologia* [1911, Vogel, format en francès per Auguste Comte, a 1830]; *sociòleg* [1917, *DOrt*]; *sociològic* [Vogel].

1 Apareixen amb llur sentit modern en totes les llengües europees c. 1830; el mot fou creat ja c. 1765, llavors, però, només en el sentit de 'partidari del Contracte Social de Rousseau' (Migliorini, *Cosa'è un vocabolario*, 84); segons Ang. Prati, en un sentit ja semblant al modern, c. l'a. 1800, en it. ja 1803.

Socitar, V. *citar* *Socimar*, V. *socarrar* *Socó*, V. *soca* *Sòcol*, *socolada*, V. *soc* *Socollada*, *socollada* (herba), V. *soca* *Socollada*, *socollar*, V. *coll*

Socoltre val. [1429, *Decam*; c. 1490 I. de Villena, *AlcM*] 'dissimulat, ocult' o 'malfeiner hipòcrita' es pot pensar en un encreuament d'un b. ll. *succunditum 'posat a sota' o *succonditor*, que està documentat en ll. tardà en un altre sentit, amb *occultus* i *r* recessiva; o més aviat seria un manlleu del ll. *socors*, -*ordis*, 'flasc, deixat, descuidat', 'babau', alterat per influència del ll. *occultus*, it. *occulto* 'amagat'; *socoltre-ria* No crec que hi hagi relació amb el basc *zokondo*, *zokolu* 'racó', i les seves suposades (improbables) afinitats romàniques (*DECH* v, 288a59).

El sentit més precís, si judicuem per l'aparició més antiga i pel context de I. de Villena sembla ser més aviat 'refractari, repatani' que no 'amagat, dissimulat' com suposa *AlcM*, induït per la seva imaginada, improbable forma etim. *SUCCULTUS; «no és algú així ardit ne sabent a qui yo no gosàs dir ço que mester fos, ne és així dur ne així *socoltre* que yo no l'indus a fer ço que yo volria», *Decam*. v, 10, 340.25, vertint «ne si duro ne si *zotico* che io non ammorbidisca bene»; es pot pensar també un nominatiu de *SÜCCULTOR* 'que cultiva per sotamà' > 'dissimuladament refractari'. És natural vacillar entre aquest ètimon i l'encreuament indicat abans; en tot cas tots dos són preferibles a la formació artificiosa suposada per *AlcM*,

que d'altra banda no explicaria la -*re*, ni correspon al sentit del mot.

En fi de comptes encara el menys arbitrari fóra partir del documentat *SÜBCÜLTRARE* 'capolar, picolar, fer a miques' documentat en el gastrònom Apicius (segle I d. C.), que no deixaria de ser practicable fins en l'aspecte semàntic (potser a base de la idea d'escatimador, regatejaire?) *Zotico* és «villano, duro, intratable».

+*Soconada*, V. *segó*

Socopa, V. *copa* *Socorrar*, V. *socarrar* *Socorredor*, V. *córrer* *Socorrrell*, -*rrella*, V. *socarrar* *Socorrent*, *socórrer*, V. *córrer* *Socorum*, *socorummar*, V. *socarrar* *Socorrimment*, *socorro*, V. *socórrer* *Socorum*, *socorummar*, V. *socarrar* *Socors*, *socós*,¹ V. *córrer*

¹ Variant molt comuna de *socors*, p. ex. en JRoig. v. 13672 (ací II, 963a18). Però en un altre passatge (v. 9199) el sentit (i identificació del mot) és ben obscur, per més que el ms. hi porti *socors*, i la rima suposa la pron. *socós*, com sens dubte deu entendre Chabàs, que ho puntua així (les dides amb llur llet dolenta, dels seus nodrits): «algú n fan tort, / visch e guercher, / leig, esquerrier / e geperut, / contret, ventrut, / per mal *socós*, / trencat, potrós / e cames-tortes / ---»: doncs, 'el fan ventrut perquè el *socorren* malament'? Ho entén així, tàcitament? Però això no s'entén gaire. Cf. oc. ant. *socós* «secoué; dénué», *PDFF*, participi de *socodre*, *sec-secoué*, ébranlé», fr. ant. *socós* id., mod. *secousse* 'sotrac, trontoll': doncs, com si diguéssim *mal-socós* «ebranlé par des maux»? Ll. *SUCCUSSUS* part. de *SUCCUTERE*. Dubtós perquè no en tenim altres dades catalanes. Potser un *mal-sucós* amb el sentit de 'malalletat'? Puntuant: «--- ventrut; per *mal-sucós* / trencat, potrós / e cames-tortes», o sigui que sortiria potrós, herniat i camatort a causa de la llet dolenta; alterat en el ms. (no diu què porten les eds.) per la identificació errònia amb *socórrer*.

Socost, *socoster*, +*socostó*, V. *costa* (II, 1001b32-45, ben coneguts des de Desclot); hi hagué també un +*socostà*? format paral·lelament amb el tort. *socoster* (vega la cita de Vergés Paulí, *Espurnes* v, 174, a *tormina TORMO*), i amb *somuntà* (arag. *somontano*), *trasmuntà* (*tremuntana* i anàlegs): en les afrontacions de Catí (privilegi, de 1331), llegit «puix, va awayll, en un collaret que y ha a altra fita, e d'aquí *aamunt* en lo *socostà*, andues fites ---» (*BSCC* XIV, 349); però és probable que sigui el *socost* ja conegut, amb diplografia a a, tal com hi és (almenys en el primer cas) en les dues aa precedents que he posat en cursiva.

Socot, V. *soca* *Socotrí*, V. s. v. *sèver* *secotri* *Socobre*, V. *sotsobre* (*SOTA*) *Soda* (malaltia i aigua sòdica), V. *sosa* *Sodalici* o *sodalitat*, rars en català, presos dels ll. *sodalitas*, -*atis*, *sodalicius*, derivats de *sodales* 'confreres, companys, consocis' *Sodalita*, V. *sosa*